07/07/2026

Ιερισσού Θεόκλητος: Η Αγία Κυριακή ήταν πλήρης Χριστού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Η παραθαλάσσια Ολυμπιάδα εόρτασε με κάθε μεγαλοπρέπεια τη μνήμη της Προστάτιδός της, Μεγαλοπαρθενομάρτυρος Αγίας Κυριακής, την Αθληφόρο Αγία των πρώτων Χριστιανικών χρόνων της αδιαίρετης Εκκλησίας, που επί Διοκλητιανού και Μαξιμιανού, καταγομένη από γονείς επιφανείς, ευκατάστατους και Χριστιανούς, έδωσε τη μαρτυρία της υπέρ Χριστού του Θεού και Σωτήρος ημών.

Την κυριώνυμο ημέρα της εορτής, Τρίτη 7η Ιουλίου 2026 , του Όρθρου και της Πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας, προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης

Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος, πλαισιούμενος από τους Παν. Αρχιμ. π. Νεκτάριο Κωνσταντινίδη, π. Χρύσανθο Σαββίδη, π. Φιλόθεο Σταυρίδη, τον και εκλεκτό Εφημέριο της Ενορίας, π. Νικόδημο Κωτινούδη και τον Αιδ. Πρωτ. π. Γεώργιο Κελεμπέκη, εκ της Ι.Μ. Σερρών και Νιγρίτης.

Ο Λαός της Ολυμπιάδος και οι παραθεριστές της όμορφης κωμοπόλεως προσήλθαν να τιμήσουν την Πανεύφημο Μάρτυρα και να συμμετάσχουν στην Ευχαριστιακή Σύναξη και την Κοινή Προσευχή, με επικεφαλής τον τ. Υπουργό και Δήμαρχο κ. Χρήστο Πάχτα, τον τοπικό Πρόεδρο κ. Ιωάννη Πετράκη, τον Πρόεδρο του Στανού κ. Δημήτριο Τριανταφυλλίδη κ.ά.

Το Ιερό Αναλόγιο κόσμησε με την παρουσία του ο νεότατος στην ηλικία ρέκτης της Βυζαντινής Μουσικής και Παραδόσεως, Φοιτητής Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Άρτης κ. Μάρκος Ζαμπούνης, άριστος μαθητής του Καθηγητού Βυζαντινής Μουσικής και Πρωτοψάλτου του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Στεφάνου Αρναίας κ. Βασιλείου Κοκκαλιάρη, μαζί με τους συνεργάτες του.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτος εν συντομία αναφέρθηκε στο Μαρτύριο της Αγίας, το οποίο άνδρωσε την πίστη των πρώτων Χριστιανών και μέχρι σήμερα συνεπαίρνει τον κάθε ακόλουθο του Κυρίου, ωθώντας τον σε μίμησή Της.

Στην ρητορική ερώτηση που απηύθυνε ο ομιλητής στους πιστούς: “Τι ήταν εκείνο που ωδήγησε την Κυριακή σε ηλικία εικοσιένα ετών, διαθέτουσα μάλιστα θαυμάσια ομορφιά, σωματική ρώμη και γνώσεις πολλές στο Μαρτύριο;”, ο Σεβασμιώτατος απήντησε με το λαμπρό λόγιο του Αποστόλου Παύλου, ότι οι Χριστιανοί αποβλέπουμε στον Χριστό ως Σωτήρα και Λυτρωτή, «...ἐν ᾧ ἔχομεν τήν ἀπολύτρωσιν» (Κολ. α΄, 14), “...εξ αιτίας του Οποίου, δια του Οποίου απολαμβάνομε τη χάρη της σωτηρίας και της απολυτρώσεώς μας.”. Αυτή η σωτηρία, είπε ο Ποιμενάρχης μας, είναι για τον καθένα μας μοναδικό οντολογικό γεγονός και κατάσταση, από τα οποία διαποτίζεται κάθε πτυχή της ζωής μας.

Ο άνθρωπος διαχρονικά, συνέχισε, περιπλανώμενος μακράν του Θεού και Πατρός, του Δημιουργού του, στερήθηκε ο,τι πολυτιμότερο είχε: την κοινωνία με τον Πλάστη του, για τούτο και με πόνο και θλίψη πολλή αναζήτησε την Παρουσία Του. Δοκίμασε τους καρπούς της αποστασίας απ’ τον Πατέρα, λάθεψε στον στόχο του και με γλυκειά νοσταλγία γύρεψε και πάλι το χέρι του Δομήτορά του. Στην παγκόσμια λογοτεχνία αυτή η αναζήτηση είναι έκδηλη ως προσδοκία, εκφρασμένη ποικιλοτρόπως σαν ποίημα, σαν τραγούδι, σαν μυθιστόρημα, σαν τραγωδία και

δράμα. Εδώ έκαμε ο Σεβασμιώτατος μια αναφορά στους προχριστιανικούς Λαούς, δηλαδή τους Ρωμαίους, τους Αιγυπτίους, τους Πέρσες, τους Χετταίους, τους αρχαίους Έλληνες και ανεφέρθη στην καθολική προσδοκία τους για επιστροφή και πάλι στην φωλεά, στην αγκαλιά δηλαδή του Πατέρα.

Όμως, παρετήρησε ο ομιλητής, στην προ Χριστού εποχή, εγινόταν αναφορά στην απολύτρωση από την δουλεία της αμαρτίας και την απόλαυση της όντως ελευθερίας ως ένα γεγονός που θα ερχόταν, ως ένα δηλαδή προσδοκώμενο γεγονός. Μετά την έλευση του Χριστού η Εκκλησία δεν ομιλεί για κάποιο προσδοκώμενο σχετικό γεγονός, αλλά ζεί και κηρύττει ότι κατέχει εν Χριστώ αυτή την χάρη και την ευλογία. Έχει την απολύτρωση, όχι ως κάποια αόριστη δωρεά, αλλά τη βιώνει ως πραγματικό γεγονός μετοχής στο Αίμα και το Σώμα του Σαρκωθέντος Υιού του Θεού. Τη βιώνει ως αλήθεια εμπειρικά και την επιβεβαιώνει, πρόσθεσε ο Δεσπότης, στην όλη ζωή της Εκκλησίας, ως μετοχή στο Ευχαριστιακό Δείπνο. Αυτή η Σωτηρία διέρχεται από την Αγία Τράπεζα, από το Άγιο Ποτήριο, από το Επιτραχήλιο του Ιερέως και το Ωμόφορο του Επισκόπου και κατορθώνεται όχι μόνο ως ένα προσωπικό γεγονός, αλλά ως βίωμα και εμπειρία της Καθολικής Εκκλησίας, του όλου Χριστού, σε συνδυασμό με την όλη ζωή και τα Ιερά Της Μυστήρια. Είναι υπόθεση βέβαια και προσωπική του καθενός μας, αλλά εν ταυτώ είναι υπόθεση του όλου Σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας, που και σπαρταρά και γεννά απ’ τα σπλάγχνα της τον Χριστό, ως άλλη διαρκής Θεοτόκος, χάριν της σωτηρίας του κόσμου, για να ζήσει ο κόσμος.

Αυτό κατέληξε ο Μητροπολίτης, απολάμβανε η Μεγαλοπαρθενομάρτυς Κυριακή και πλήρης Χριστού και ολόκληρη σωματικά και πνευματικά μετέδιδε αυτή τη βεβαιότητα – Χάρη, αδιαφορώντας για τις συνέπειες αυτής της της ομολογίας. Ήταν γεμάτη από Χριστό, ανέπνεε Χριστό, κήρυττε Χριστό και υπέφερε αγαλλομένω ποδί μαρτυρώντας Τον και ενώπιον του Μαξιμιανού και του Ιλαριανού και του Απολλωνίου. Για τούτο και ολάκερη η τότε Χριστιανική Κοινωνία τίμησε τη Μεγαλομάρτυρα και την θεώρησε υπόδειγμα και τρόπο και μέθοδο Χριστιανικής βιοτής και πολιτείας. Κάτι που το έχει ανάγκη και σήμερα ο Χριστιανικός κόσμος για να ζήσει!

